

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Presbyteri adiutoribus discipulis. 287.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

co consuetudinem habent, indicent: non autē ab dico, spem ipsis bonam relinques. Illis enim & consiliariis, & amicis vtor: his autem non bellum infero, sed, quam possum, pacem tribuo, Apostolicam scilicet legem seruare studēs, Si fieri potest, quantum in vobis est, pacem cum omnibus hominibus habentes. Eos autem moneo, vt à vitio abfistāt ac virtutem complectantur. Quod si ipsi cōsiliū meum in odij atque inimicitie occasione traxerint, haud parū mœrorem (nō quod inimicitiam mihi indixerint, sed quod nullam vtilitatem acceperint) mihi accersent.

Helia. 286.

Quo tempore iustitiæ sol ad homines beneficiis afficiendos e cælo huc accessit, tum denique, velut in quadam rerum reciprocatione ad sanitatem omnia migrarunt. Nam cum prius festiui ornatu carent, ac festorum quidem nominibus exultarent, ceterum vitij tragicis actionibus infamarentur, ad diuinam ac cælestem solennitatem conuersa sunt, illud, verum festum existimare pietatem, ac præsertim cum à virtute tanquam à pia quadam sacrificia colitur.

Presbyteri adiutoribus discipulis. 287.

Quemadmodum pudica mulier, castitatis notas in facie gestans, eorum, qui impudicos in eam oculos coniiciunt, expectationes reprimat: eodem modo pudica anima virtutis tesseras in sensibus ferens, eorum, qui ipsius pulchritudine corrumpere cupiunt, spes excindit. Quisnam enim huiusmodi oculum suauitate & ingenuitate temperatum conspiciens, propius accedere audeat? Quisnam autem linguam, quæ honestatis & grauitatis delubrum sit, intuens, non sibi aditum omnem ad congressum venereum sibi interclusum arbitretur? Quisnam denique reliquos sensus

συνδόντων τὰς ἀνδράς κρίνειν. ὅτε δὲ κηρύττω δὲ, ἐλπίδα αὐτοῖς ἀγαθὴν ἐγγεταλείπων. τοῖς μὲν γὰρ ἡ συμ-βόλοις καὶ φίλοις χεῖρα. τοῖς δὲ ἐπὶ πολέμῳ μὲν, ἀλλὰ πῶς ἐνδεχόμενον εἰρηνικὸν νέμω. τὸ δὲ πολεμικὸν φυλάττειν σωδάζων βέβαιον, εἰ δυνάτον τὸ ἐξ ὑμῶν μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες. παρὰ δὲ ἀπέχεσθαι μὲν κακίας, ἀντέχεσθαι δὲ ἀρετῆς. εἰ δ' αὖτοί πῶς παρὰ νῆσιν ἐχθρας ὑποθεσιν κατασκευάσουσι, λύπη μοι ἔμικρὰν τῷ μὴ ἀφελείσθαι, ἢ τῷ ὀκνηλέμῳ ὁσῶς ἀρεξήσουσιν.

Ηλία. σπς.

Ὅτε δὲ διχασμοῦς ἡλῖος ἐξανόθει ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν ἀνθρώπων δ' εὐρ' ἐπεφάνη, τότε δὴ τότε καθάπερ ἐν πηλιν ἀνθρώπων παραγωγῶν εἰς ὁσιότητα τὰ ὅλα μετέστη. πανηγυρικῆς γὰρ εὐκοσμίας τυγχάνοντα ἄμεινον, καὶ ἐοικὸς μὲν ὁνόμασιν ἐκαστοῦ μῦθου, κακίας δὲ δράμασι καθύπερθε μῦθου εἰς θέαν καὶ ὑποκρίσεις μετεπερμήσατο πανηγύριν, διδάχοντα ὁμιλίαν ὅπως ἡγεῖσθαι πῶς εὐσεβεῖν, ὅταν μάλιστα ὑποδῶς ἀρετῆς, ὡς εὐαγρὲς ἱερείας θεωρεῖται.

Τοῖς βοηθοῖς τῶν πρεσβυτέρων φοιτηταῖς. σπς.

Ὡς ὅταν σὺ φωνῇ γυνὴ ὅτι τῷ πρεσβυτέρῳ τῆς ἀγνείας τὰ σίμβολα φέρουσα, τὰς τῆς ἀκολάτως ὁρῶντων κολλάει παραδοκίας. ἔπειτα καὶ σὺ φωνῇ ὅτι τῆς ἀσέβειας φέρουσα τῆς ἀρετῆς τὰ συνθήματα, τὰς τῶν ἀσέβων αὐτῆς πῶς ὡς βυλομένων διεκκόπτει ἐλπίδας. τίς γὰρ τῶν ποικίλων ὁφθαλμῶν, ἡμερότητι καὶ ἐλευθερίᾳ κεκαμμένον, πρὸς τὴν ἀρετήν πολυμήσει. τίς δὲ γλαφρὰν στυμνότητος εἶσαι πέμψος, ὅτε ἄβαστοι αὐτῷ πῶς ὁμιλίαν νομῶν. τίς δὲ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις θεώμενος ἀρετῆς ἔσας ὁργανὰς ἐφοβήσεται.

οὐ φοβηθήσεσθαι τὸ δόσιμον βουλευσά-
μενοι καὶ ὑμεῖς, ὡς φίλος λεόντος εὐγε-
νῆ βλαπήματα, ἀβάτης ἑαυτοῖς τῆς
βλαπῆσθαι σωεσθαις ἀφ' ἐκείνου τῆς
ἴα καὶ τὸ ἑαυτῆς καὶ τὸ πατρὸς αὐ-
ξήσιντε κλέος.

Νεῖλάμμωνι καὶ Νεῖλάμμωνι. σπη.

Τὴν μὲν ὁμωνυμίαν ὑμῖν οἱ γονεῖς,
τὴν δὲ συνωνυμίαν οἱ πρόποι ἐπέθη-
καν. τὴν μὲν γὰρ τῶν τῆς πελόν-
των ἐχέετε, τὴν δὲ τῶν τῆς τῶν
φύων ἐκτίσασθε, τὴν εἰ μὲν ὅτι
τοῖς χαλκίσις εἶδον οἱ ἄνθρωποι, ἡ δὲ
αὐτῶν ἐπεὶ δὲ ὅτι τοῖς ἐκείνοις, λίαν
ἀφ' ὧν. ὅμοια γὰρ ἀναιδὲς καὶ αἰχλὺν
μετῴρας, καὶ ὀφρύων σωεσθαι κίνησις
καὶ βλάβη σποδομένη, καὶ τὸ ὅτι
μυδρὸν τῆς αἰχλὺν ἐρυθρὰν περὶ μέ-
λους ὅτι αἰχλὺς, τὸς ἀφ' αὐτῆς τῆς
οἰκίαν παῖδων χρεακτῆρας ἐντυπύ-
σιν τῶ σώματι.

Θεοδώρῳ λαμπερτάτῳ. σπη.

Εν πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις ἀγαμέ-
τον θεοφίλῳ Μωσῆ. ἐν τῷ δὲ ἀφ' ὧν
φερόντως, ὅτι πάντες παῖδες κρείττων ὄν-
τες καὶ φυσικῆς φιλοσοφίας ἐκέρχοντο.
δύο γὰρ ἔχον ἰσὺς περὶ τῆς μὲν πᾶν
αὐτῶν, καὶ δὲ πατρὸς ἀρετῆς μὴ γε-
γονότας ἐκείνους ἀρετῆς, ὅθεν αὐ-
τῶν ἀφ' ὧν τῶν πρατῆρας ἐχειροτό-
νησεν, ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν μᾶλλον ἢ γένει
περὶ σκόντα, τὴν ἀρετὴν περὶ κρί-
ναι τὴν περὶ τῶν καλῶν ἀφ' ὧν κριν-
ομένων τυφλωπῆσι φύσεως. οἱ
γὰρ ἐκ πατρὸν νομίζοντες δίχρον
εἶναι τὸς ἀρχὰς ὅτι τὸς πᾶδας κα-
ταβάνειν, τυφλωπῆσι περὶ τὴν
ἀλήθειαν, περὶ τῶν τῶν γένος, ὅ
γένει, ἀλλ' ἀρετῇ. ὅθεν γὰρ τὴν βα-
σιλέως ἰδὼν ἂν ἀνάξιος εἴη τῶν πᾶ-
γματος εἰς τὴν ἀξίαν ἐκέρχοντο, ἀλλὰ
τὴν βασιλικὴν ἐχόντα φύλιν, καὶ τὴν
ἀρχὴν ὅτι τῆς μὲν χρεώσιν διὰ δυνάμειον.

virtutum instrumenta esse animaduertēs,
præposterum consilium dare minimè per-
timeſcat. Quocirca vos quoque, ὁ leonis
mibi chari nobiles fœtus, ita vos cōſeruet,
ut iis familiaritatibus, nullus omnino ad
vos aditus pateat: quod & veſtram, & pater-
nam gloriā augeatis.

Nilammoni & Nilammoni. 288.

Homonymiam quidem vobis parentes,
synonymiam autem mores imposuerunt.
Illam enim à parentibus obtinuistis: hanc
autem ab iis, quæ gessistis, consecuti estis.
Quandoquidem si in optimis quibusque
actionibus homines viderent, voluptate
sanè afficerer. Quoniam autem in contra-
riis rebus eam exhiberi, vehementer hoc
nomine angor. Impudens enim oculus, &
elata ceruix, & perpetua superciliorum a-
gitatio, & turbulentus incessus, & de nul-
la re turpi erubescere, fœdissimi animi ar-
gumentum est, obscuras perturbationum
suarum notas corpori imprimentis.

Theodoro clarissimo. 289.

Cùm multis aliis nominibus virū Deo
charum Moſen admiror ac ſuſpicio, tunc
hoc præſertim nomine, quod cùm omni
vitioſa affectione ſuperior eſſet, naturalem
quoque charitatem vicit. Nam cùm duos
filios haberet, qui tandem ab eo procreati
eſſent, tamen paternæ virtutis æmulos mi-
nimè ſe præberent, neutrum horum mili-
tariſ ſui imperij ſucceſſorem inſtituit, ve-
rùm eum, qui virtute potiùs, quàm genere
ipſi coniunctus erat: virtutem nimirū na-
turæ, ad honeſti diiudicationem perſæpe
cæcutienti, anteponens. Nam qui æquum
eſſe cenſent, ut à patribus ad filios imperia
delabantur, ad veritatem hallucinantur.
Honor quippe, non generi, ſed virtuti de-
betur. Neque enim regis filium, ſi huius-
modi munere indignus ſit, in huiusmodi
dignitatem aſcribere oportet: verùm eum,
qui regio animo præditus eſt, adminiſtran-
diſque imperij ſcientiam concipere poteſt.
Illud ſanè mitiſſimū illum virū luculenter